ANUL II, Nr. 17. Cenzurat, Divizia VI-a.

2 LEI EXEMPLARUL

FOCŞANI 15 MARTIE 1926.

LANCEA

ORGANUL Ligei Apărărei Naţionale Creştine Regionala „Unirea"

Prin acest semn vom învinge

L A N C

Deviza noastră: HRISTOS REGELE NAŢIUNEA

ABONAMENTE:
Pentru orăşeni . . . . . pe an 150 Lei
Pentru săteni . . . . . pe an 100 Lei

Jidovii lasă în urma lor un gol înspăimântător, cum ar face trecerea unui stol de lăcuste, sau o molimă de ciumă.
DIDEROT

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: STRADA KOGĂLNICEANU, 16

SUFLETUL NOSTRU

Din partea tineretului către tineret.

Asvârliţi de soartă în lumea vremurilor de azi, fără vre-un reazim mai tare, fără a fi mai încercaţi, cu o cultură îndoelnică, suntem străini în mijlocul nostru. N'am avut vreme de văzut nici mai multe şi nici altceva afară de trista, de negrăit de tristă şi jalnica noastră tragedie. Nu-şi închipuiască însă cineva că bocim de dragul romanticei melancolii, ori de a face vâlvă 'n lume cu lacrimile noastre. Nu cerşim încă nimic până acum şi nici compătimire nimănuia. Fie-i ruşine oricăruia s'ar cobori până acolo, ori a cere, ori a da! Ne doare măreţia vremilor sumeţe de altădată, ne înăbuşă nefiinţa unui suflet eroic.

Cu ochii în van, cu mâinile întinse în deşert, zadarnic ne înfrăţim, degeaba credem noi că ne înţelegem şi spunem multe şi multe, că nu mai suntem noi în faţa jertfelnicului. Că sufletul închircit şi scâlciat de toate curentele egoiste de azi, nu-şi mai păstrează statura dreaptă şi maiestoasă, cum o are când e în largul lui, şi cum trebuie să aibă totdeauna, până şi în faţa morţii, care-i cel din urmă stadiu al durerilor.

Zadarnic ne'ndeamnă strămoşii şi marea lor jertfă în van ne surâde. Că vai, nu mai ne'ntoarcem ochii la mândrul trecut şi nu ne mai asemuim cu-acei Români, neasemuiţii de-altădată. E-o lume veşnic îndurerată în tinerile noastre inimi; surâsul, portul, vorba, scrisul, nu ni-s decât un trist de înfiorător vestmânt, sfâşiat de hohotele şi isbucnirile unui sbucium neţărmurit. Nici inimile nu ne mai sângerează, în vinele noastre nu mai curg decât stropi cerniţi de lacrimi nu de sânge.

Ce jalnică arătare! De-atâtea suferinţi ne-am învârtoşat la suflet ca piatra şi nu pricepem nici a mai simţi. Toţi fraţii umblă răzleţi, defăimându-se tiranic. Au şi Dumnezeu ne-a uitat? Au a venit plinirea vremii când toţi Românii au să piară? Au n'am mai rămas noi tinerii, o mână de feciori viteji şi vrednici? La ce mai trăim? N'avem dreptul şi menirea să ne jertfim, să ne înoim vestmântul cernit şi rupt al dulcei noastre mame?

Veniţi dar toţi cei cărora v'a mai rămas un suflet nepângărit, veniţi şi credeţi că în ţinuta inimei noastre nu-i nici un pic de cerbicie şi falşitate. Şi vom lupta fără 'ncetare, tot mai tare şi mai tare, până ne-om ajunge ţinta.

In nevinovăţia şi curăţenia indignărei şi avântului nostru om ajunge şi ridicoli, dar nu putem fi altfel.

Din adâncul nostru nu se ridică decât revolta sinceră şi nevinovată. Nu poate fi alta haina durerii. Inima ni-i deschisă şi largă. Veniţi dar toţi cei de-o cruce şi de-o mamă să ne aducem drept jertfă, veniţi şi voi noroade barbare şi voi părinţi, surori şi fraţi neînţelegători şi sfâşiaţi-ne, zdrobiţi totul, loviţi, aveţi unde, ni-i inima largă. Am reînceput rezbelul de altădată. Ori om muri, ori fi-vom un nou Phenix. Ne-am săturat să ne'nvârtim mereu într'un acelaş cerc strimt şi meschin.

Dacă e stinghereala de care suferim, între noi e numai din pricina ochilor înrăiţi ai lumei ce-i învăţată a fi aşa cum e, lume care de nu ni-i protivnică, nu ne e câtuşi de puţin îngăduitoare. Cere reguli hâde de *bunăcuviinţă*.

O aprindeţi-vă fiecare în inima voastră focul sfânt al dreptei suferinţi ca să putem mistui tot potopul insultelor. Doar ce strigăm noi azi au mai răcnit şi alţii altădată. Aproape e un lucru vechiu. Mulţi au rămas reci atunci ca oricând, mulţi ori rămâne şi acum mulţumindu-ze cu revolta, ori cu înduioşarea. Sunt cei mici la suflet. Nouă însă, celor ce ne-a mai rămas un dor şi o lege bătrânească, ne-a venit plinirea vremii să rupem lanţul liniştei fatale. Cine-i tare şi mai simte, să vie şi printre lacrimi să lupte, să mergem la reînviere, căci ţara ne cere virtute, lubire şi jertfă. Cu braţe deschise ne aşteaptă frăţia-ne mare şi tare.

Şi până s'a naşte 'ntre noi un Cezar ori un Decebal, oricine oricum, oricând şi oriunde să-şi vie în sine şi singur ori cu alţii să lupte, însă cu duhul să vie 'ntre noi să vie, să vie, să vie!

GREVA GENERALĂ A STUDENŢILOR S'A DECLARAT

Intrunindu-se reprezentanţii tuturor Universităţilor din ţară, s'a hotărât declararea grevei generale la toate Universităţile, până când vor fi complet satisfăcute cele 18 puncte cunoscute, majoritatea cuprinse şi în memoriul dela „10 Decembrie". Cu această ocazie a a fost redactat următo-ul comunicat:

„Preşedinţii şi delegaţii tuturor societăţilor studenţeşti pe facultăţi şcoli speciale, secţiuni şi cercuri judeţene, luând în discuţie situaţia umilitoare creiată studenţimei prin biciuirea demnităţei ei, constatând că toate memoriile îndreptăţite, nu au fost luate în seamă, că promisiunile autorităţilor universitare, în decursul ultimilor trei ani au rămas numai promisinni, că bunul mers al învăţământului superior e condiţionat de completa rezolvire a cerinţelor formulate mai jos; hotărăsc declararea grevei generale, cu începere din ziua de 25 Fevr. 1926."

Urmează înşiruite cele 18 puncte. In urma acestei hotărâri s'a declarat greva mai întâiu la Bucureşti, urmând apoi Iaşii şi Clujul. Studenţii sunt a continuă greva cu orice sacrificii, până la completa satisfacere a dreptelor lor cereri în frunte cu «Numerus Clausus», cultura şi soarta neamului românesc fiind greu ameninţate. Ameninţările şi închisorile nu-i vor înspăimântă, vor sacrifica totul, chiar persoana lor când nevoia va cere, căci nu pentru ambiţii deşarte se frământă întregul tineret; e glasul neamului ameninţat de peire, e strigătul poporului care vede sabia lui Damocles atârnată deasupra capului, e glasul redeşteptărei neamului românesc. Avem credinţa că nu vor îngenunchia, că vor duce lupta înainte.

Generaţia de acum voeşte să arunce lanţurile împovărătoare ale unui neam străin şi'n calea ei nu va cunoaşte piedici. Eroii acestui războl ne-au dat o Românie întregită, generaţiei deacum îi revine sarcina de-a o face într'adevăr şi liberă.

Războiul sfânt e deschis dar, pe viaţă şi pe moarte, între două neamuri. Să avem de-acum credinţa că'ntr'adevăr vom izbuti. La luptă deci!

„De-acuma trâmbiţi dea alarma!
„'Nălţaţi stindarul sfânt în mâni!
„La arme, la arme,
„La arme fraţi Români!

Gh. Muşatin

FII AI VECHII DACII

De când dăinuim noi pe meleagurile astea, n'am trăit nici odată din ce-i al altuia.

Sufletul nostru a fost şi e, prea bogat şi nobil ca să fie hrăpăreţ.—Noi ne-am îndestulat sufletul cu ce-am avut şi basmele negrăit de vorbăreţe ale vieţii noastre patriarhale. Au fost peste fire de frumoase ca să ne împlinească dorul.

Azi însă ne vin toţi nelegiuiţii, toţi destrăbălaţii, toate liftele străine şi ne-aduc tot ce-i mai murdar şi fără lege din literaturile străine şi ni le vâră pe gât numai să ne conrupă să ne mortalizeze şi aşa să se ducă mai repede de râpă. Câteva eşantioane din astea sunt: „Borgia" roman de-a mia duzină şi perfect imoral,—„Intre tron şi iubire" et compania.—

Ştim noi tactica nelegiuiţilor, întâi ne dau un roman, două, bune şi apoi ştiu ei ce fac.

Părinţilor, fraţilor, surorilor şi voi toţi prietenii, cei cărora v'a mai rămas un suflet curat rupeţi şi svârliţi în foc inveninatele pagini ce-or să amortizeze pe proprii voştrii cei mai de aproape.

Nu ştim dacă ne-ar sta în putinţă dar........ cărţilor ăstora li s'ar cuveni mai multă cinste de cât regulamentului organic.

(Regulamentul organic a fost dus în piaţă pe un car funebru şi ars filă cu filă).

JOS MASCA!

Alegerile comunale au fost pentru noi una din multele ocaziuni pentru a vedea adevărata faţă a politicianilor noştri de sub masca pe care o îmbracă şi o poartă cu atâta dibăcie şi şiretenie înşelând buna credinţă a adevăraţilor cetăţeni români.

Reproducem mai jos un manifest al jidanilor din Cernăuţi cari au luptat alături de opoziţia unită, fiind pe deplin convinşi că această ameninţare va fi binevenită şi va vorbi opiniei publice româneşti mai mult ca toţi oratorii şi coloanele presei revolver a pretinşilor bărbaţi de stat:

Fii ai lui Israel,

Alegerile pentru comună se apropie. Fiţi viligenţi (sic) ochiul să vă fie viu şi fără cruţare (Raschi, Esod 14).

Guvernul liberal al lui Brătianu voieşte să extermine Neamul Evreesc. Brătianu întreţine şi patronează din umbră bandele de huligani. Copii (sic!) noştri nu mai au dreptul să urmeze la şcoli. Fii (sic) noştrii (sic) sunt bătuţi ziua în namiaza (sic) mare, până la sânge, iar unii au fost chiar omorâţi. Sinagogile (sic!) noastre sunt devastate şi distruse iar odoarele sfinte ce nu pot fi atinse decât de rabini, sunt călcate în picioare şi distruse de bandele liberale.

Brătianu este criminalul nostru. Brătianu a tras sabia contra noastră, dar de aceiaşi sabie va muri.

Fii ai poporului ales,

Marele consiliu al U. E. R. precum şi Marea Loje etc. întrunite în ziua de 4 Februarie a hotărât ca toţi evreii să dea voturile lor acelor partide cari vor susţine *drepturile evreilor încălcate de români.* (Sublinierea este a noastră).

Nu vă lăsaţi deci înfricoşaţi de ameninţările criminalilor de liberali şi votaţi numai lista pe care sunt trecuţi marii oameni de stat şi protectori ai noştri în frunte cu d-nii: *Nicolae Iorga Maniu, Stere, Doctor Lupu, Vaida Voevod, Mihalache etc.* (Sublinierea este a jidanilor).

Poporul ales şi cel mai vechi al lui Israel, nu a fost şi nu va fi niciodată învins, iar cei care vor încerca să se *atingă numai de noi, îi vom distruge fără cruţare şi fără milă.* (Sublinierea este a noastră).

Marea Lojă şi Supremul Consiliu
al Românici

Să-l mai comentăm? Nu e nevoie.

El ne arată clar următoarele fapte: 1. Jidanii vorbesc o limbă corectă. 2. Drepturile lor în ţara noastră sunt «încălcate de români». 3. Pe noi cari vom îndrăzni să ne atingem de ei o să ne distrugă fără cruţare şi fără milă. 4. Marea Lojă şi Supremul Consiliu are sub egidă pe «bărbaţii de stat» şi prin aceasta jidanii au un stat supra statului românesc. 5. Pleiada bărbaţilor în frunte cu d-l N. Iorga sunt *„protectori"* ai jidanilor.

Nu le cerem socoteală «bărbaţilor de stat protectori» ci îi rugăm să arunce masca şi să vorbească de acum înainte în numele protejaţilor şi nu a Românilor în folosul jidanilor.

Căci totul se poate face cu banul, numai sufletul unui popor nu se poate cumpăra — acesta este un adevăr general şi se aplică şi la poporul românesc.— Mâine cine ştie dacă acest popor îndelung răbdător nu va pune pe jidoviţi ca şi pe jidani la acelaş stâlp al infamiei?

Timpul va deslega problema.

Pârvu Leontin
student.

In jurul unui ordin

Protoeriei Jud. Putna, ca tuturor celorlalte i s'a adresat un ordin circular, care să fie adus la cunoştinţa tuturor preoţilor din judeţ. Copiem aidoma acest ordin pentru a se putea înţelege mai bine cele ce vor urma:

România

PROTOERIA JUD. PUTNA
Nr. ....
1926 Fevr. 19

Ordinul circular adresat P. C. Parohi ai Parohiilor din Jud. Putna ce se aduce la cunoştinţă Nr. 131. Să nu participaţi la mişcările antisemite. Reprezentanţii religiilor, trebue să fie cei mai zeloşi propagatori ai ordinei, păcei sociale şi înfrăţirei între toţi cetăţenii ţărei, pentru consolidarea statului (ord. Sf. Episcop Nr. 1088 şi al Minist. Cultelor Nr. 13917.

Protoereu, (ss) Ic. Ion V. Miron

Că jidanii şi-au băgat codiţa şi în treburile bisericeşti nici nu mai încape vorbă. Nu ne-am mira deloc aflând că acest ordin a fost sugerat de secretarul intim al S. Sale Patriarchul, Gala Galaction a cărui purtare ne este destul de cunoscută. Această faţă bisericească, nu s'a sfiit, după ce se înfrăţise cu duşmanii în timpul războiului, să predice, acum în urmă, ideile celor din Moscova, lucru pentru care a fost luat în braţe de presa cuşer.

Ne miră uşurinţa cu care s'a dat acest ordin circular, care nu are alt scop decât satisfacerea jidanilor. Preoţii trebue să fie acei care să pornească la luptă în fruntea mulţimei cu sfânta cruce în mână, în contra duşmanilor neamului nostru, ca şi în trecut.

Datoria lor de creştini şi români le impune aceasta, dragostea de neam şi de ţară le poruncește. Şi cred neînţelegătorii că prin ordine greşite vor opri pe preoţi dela datorie? Niciodată, drumul e drept, calea-i deschisă, dreptatea şi D-zeu sunt cu noi! Când D-zeu e cu noi cine e contra noastră?

Ne întoarcem iarăşi la acest ordin. Se spune că reprezentanţii religiilor trebue să fie, cei mai zeloşi propagatori ai ordinei, etc. Oare preoţimea noastră a dat dovadă vreodată de lipsă de ordine, de lipsă de patriotism? De ce nu îndrăzneşte d-nul Ministru al Cultelor să dea ordine şi reprezentanţilor celorlalte religiuni, de pildă mozaicilor. De ce nu ordonă rabinilor, ei care sunt capii năpârcilor cari caută să ne sugrume neamul, ei care au înlesnit năvălirea puhoiului de peste Nistru, ei care stau deacurmezişul intereselor noastre? Aceştia seamănă discordia, zavistia, între neamuri, aducând prăpădul pe unde trec. Priviţi în Rusia, dintr'un colos de împărăţie, un morman de ruine fumegânde peste care plânge un întreg popor îngenunchiat, de jidovul hidos!

Acelaş lucru vor să-l facă la noi şi noi să ne plecăm capul? Preoţi creştini, ascultaţi glasul neamului ameninţat de peire, ascultaţi glasul copiilor voştri. Iuda Iscariotul işi arată colţii, s'avem credinţa că-i vom sfărâma.

Atitudinea d-lui G-ral Răşcanu

Fostul ministru de războiu, d. general Răşcanu, ca să cimenteze tovărăşia pe care o avea cu j i d a n i i , lansează la Vaslui, cu ocazia alegerilor comunale un apel către întreaga populaţie, cu şi fără perciuni.

Fiind pe gustul nebotezaţilor, „Curierul Israelit", s'a şi grăbit să-l publice, aşacă în No. din 2 Martie a. c., apare acest apel:

Iată-l cum sună în întregime:

„Nimic nu este mai sfânt pentru mine, decât iubirea de ţară (?). Iubind-o mai presus de orice, îi doresc să se bucure de cea mai deplină linişte în cuprinsul hotarelor ei, astfel ca întreaga populaţiune, de orice naţionalitate şi religie, să poată munci numai pe cale paşnică, în deplină siguranţă şi linişte pentru binele ei, cât şi pentru propăşirea economică a Statului.

„In consecinţă condamn energic toate pornirile şi mişcările menite să aducă turburări în interiorul ţării şi care fiind îndreptate împotriva unor anumite categorii de locuitori, produc vrajba şi ura între cetăţeni cari deşi de naţionalităţi sau religii deosebite, sunt totuşi f i i ai uneia şi aceleiaşi patrii.

„*In special turburările şi excesele cu caracter antisemit, sunt cu t o t u l condamnabile* (?) căci pe lângă că lovesc în mod nedemn şi dureros în populaţiunea evreiască care este solidară cu ţara (?) aceste turburări compromit şi interesele cele mai vitale ale statului nostru, înstrăinându-ne şi presa şi marea finanţă mondială (?)

„Pentru toate aceste consideraţiuni, răspund călduros apelului
ce ni-l adresează populaţia
iască prin intermediul „U. E.
asigurând-o de tot concur
de tot sprijinul meu. Puteţ
uz de această scrisoare cum
crede de cuviinţă".

(ss) General Răşcanu

Vaslui, Februarie 1926

E de prisos a mai face com
tariile acestei scrisori şi a
triotismului" sui generis al
general Răşcanu, dar care a
ca rezultat câştigarea voturilor
doveşti la Vaslui. E de prisos
răşi a mai spune că d-lui în
conştienţă sau poate chiar
ştient fiind serveşte interesele
doveşti şi în acest caz îi
mandăm să se ia de mână cu
Mihalache, Stere, Madgearu,
tescu, Costaforu, Cocea et C
pe care până acum îi cunoş
ca atare.

D-l General Răşcanu po
pe calea aceasta e sigur că
simpatia jidanilor va fi dup
a mai şi fost, într'o viitoare
vernare, iarăşi ministru de r

Continuaţi, d-le general,
aceasta şi fiţi s i g u r de re
lacă-tă, în curând se va j
la Consiliul de război al Co
2 de armată, un proces de
nagiu (implicaţii sunt ca
deauna pârâţi de huligani pe
drept). Insăşi numele lor ne
aceasta. Ei se numesc: So
Gigel, Tovi Braunstein, Z
Dadel, Bron Ovisch, Osias
buch şi Schreiber Iancu.
numele lor singur, fără a-
cunoaşte la obraz, ne ara
„sunt solidari cu ţara şi cu
rile ei interese". In conse
d-le general, după cum aţi
„răspundeţi călduros apelul
dresat de populaţia evreiască
intermediul „U. E. R.", asig
d-o de tot concursul şi spr
d-voastră. Stăruiţi deci de a
dela judecată pe aceşti ob
acuzaţi pe nedrept, faceţi
pentru a-i achita „ca să
compromită interesele cele
vitale ale ţărei". Fiţi siguri,
că aceşti oameni vor fi ce
demni comandanţi ai armate
viitoarea d-voastră condu
vă vor servi în consecinţă
fi acei ce vor vărsa sângele
tru patrie (sic) după cum a
vedit şi în trecut. Ba încă
tuim ca şi sfetnicii cei m
seamă tot din ei să-i alege
caltea comedia s'o jucaţi
după cum vă cântă rabin
relsohn. Incercaţi şi vă veţ
vinge. Succesul e garantat

L. A. N

Jurnalul „Apărarea Naţi
din Bucureşti, organ ofic
L. A. N. C. trebue şi el su
Pe lângă că în el veţi vede
nedreptăţile ce se aduc c
lor din partea jidanilor ş
viţilor, dar fiecare num
articolul de fond scris de
nostru martir şi prof
domnul profesor A. C.
Abonamentul pe un a
de 200 lei.

CE CER JIDANII?

Cu ocazia alegerilor comunale s'au formulat cele mai îndrăznețe cereri din partea minoritarilor (în special jidanii), condiționând voturile lor de aceste cereri. Partidele politice ce dela noi au uitat de datoriile ce le au față de neamul românesc, capitulând rușinos, ca să obțină voturile spurcaților. Au pus pe liste numai străini și ici colo câte un biet Român.

Ungurii și Jidanii din Ardeal cereau reintroducerea limbei maghiare în administrație, jidanii din Bucovina idișul și germana, iar cei din Basarabia rusească. Au început năvăli la autorități, cereri în limbi străine, pe care funcționarii români nu le cunoșteau. La Chișinău, unde jidanii se simt ca la ei acasă și unde consiliul nou ales e aproape în întregime jidovesc, au început să curgă jălbile numai în rusește. Știm însă că în timpul stăpânerei rusești aceași jupâni, erau cei mai înverșunați contra limbei rusești, iar acum cei mai aprigi apărători a ei prezentând-o ca limba maternă.

Rabinul Țirelsohn, care nici odată nu se poate să lipsească dintr'o asemenea afacere, s'a și gândit să ceară socoteală statului român, că nu lasă pe fii lui Israil, să vorbiască și să scrie în limba maternă. Să stăm însă puțin de vorbă și asupra acestui subiect. Care-i mă rog limba lor maternă în România?

Idișul, ebraica, germana, ungara, rusa, care e limba lor maternă (?) căci pe toate le cer cu aceiași înfocare! Nu ne or face să credem că toate acestea sunt limbi materne, pe care le grăesc până a nu se naște orice fiu de năpârcă? Sunt în stare să ceară toate limbile pământului, care bine înțeles nu pot fi decât materne, numai limba română nu. Aceasta pentru dragostea înfocată ce ne-o poartă, probă năvala lor la noi și vitejiile din timpul războiului (pentru care singuri și-au fabricat certificate). Lucrurile acestea să ne servească drept învățătură, să ne deschidă ochii și celor cu ei legați, cu un ceas mai de vreme.

Jidanii sunt dușmanii neamului nostru, ei ne voesc pieirea noastră, pentru ca pe ruinele noastre să se înalțe neamul blestemat al lui Israel. Ei ne cer totul și în schimb nu ne dau nimic. Cer drepturi dar nu vor să recunoască și datoriile. Cer cinci limbi drept limbi materne și nu vor să învețe limba română, numai din dușmănie.

Se plâng la Liga Națiunilor ca minoritari, nesocotind suveranitatea statului român, și cer drepturi ca cetățeni români, stabiliți de pe vremea lui Traian, după cum le place să spună în asemenea ocazie.

Până când să-i mai răbdăm oare?

Ziinic să repetăm ca'n vremurile străvechi, până ce pericolul va fi trecut *„Cartago delenda est"*.

Gh. Mușatin.

Focșani, 20.2.926.

Domnule Director,

«Cu onoare vă rog să binevoiți a insera în primul număr din stimatul Dv. ziar alăturata scrisoare precum și procesul-verbal al martorilor mei d-nii Col. Paul Cambureanu și Aristotel Gheorghiu în incidentul ce am avut cu d-l Profesor Ispas dela liceul «Unirea» din Focșani.

Din cuprinsul procesului-verbal se vede că D-sa a refuzat să-mi dea satisfacție pe calea onoarei pe care găsește să o insulte cu toată ușurința unui om căruia îi lipsește cu desăvârșire educația.

Deci D-sa rămâne descalificat pentru toți oamenii de onoare.

Primiți, vă rog, Domnule Director, asigurarea stimei și considerațiunei ce vă port.

Maior A. C. Christopol

Copie. Focșani, 19 Februarie 1926. ora 13

Domnule Maior Invalid Anastase Cristopol

Strada Potop No. 6, Focșani

Iubite prietene,

Ca urmare la mandatul cu care ne-ați onorat îți trimitem alăturatul proces-verbal, din care vei vedea că d-l Profesor Ispas a refuzat să primească cartelul ce i-am prezentat cu toată prevenirea și curtenia.

In consecință ești îndreptățit să iei satisfacțiunea ce o crezi că ai dreptul, pe orice altă cale decât aceea a onoarei, pe care Domniasa, categoric, a căutat să o înlăture.

Primește sentimentele noastre de prietenie.

Colonel (ss) *Cambureanu Paul*
(ss) *Aristotel Gheorghiu*

Focșani, 19 Februarie 1926 ora 13

Proces-Verbal

Subscrișii Colonel Paul Cambureanu și Aristotel Gheorghiu, martorii d-lui Maior invalid Anastase Cristopol, în incidentul petrecut între d-sa și d-l Profesor Ispas, în ziua de 17 curent ora 12.30, incident din care d. maior Cristopol s'a crezut ofensat, ne-am prezentat eri 18 Februarie ora 10, d-lui profesor Ispas, căruia arătându-i scopul venirei noastre, ne-a răspuns *«că va reflecta până la dejun»* și apoi după câteva minute ne-a declarat categoric *«că nu-și constitue martori»*.

Având în vedere declarația d-lui profesor Ispas și faptul că pedeoparte noi n'am primit nici un fel de comunicare până astăzi ora 10 și faptul că d-sa a recurs la autoritățile judiciare, civile și militare, înainte de a fi vidat incidentul pe calea onoarei, ne considerăm misiunea îndeplinită și ne depunem mandatul, deoarece din toate cele petrecute, d-l profesor Ispas *a refuzat cartelul.*

Colonel (ss) *Cambureanu Paul*
(ss) *Aristotel Gheorghiu*

p. conf. Maior A. Christopol

Alegerile din Focșani și județul Putna

Rezultatul alegerilor din Focșani și județ, ne-au întărit credința în izbândă. Cum am mai spus, numai coaliția celor cinci partide din opoziție cu care au votat și cei peste 900 jidani a făcut ca această listă să fie aleasă la Panciu, lista creștinească în frunte cu d-nii Vlădoianu, Popescu-Voinea etc. a reușit și la balotaj. Perfidia jidovească a întrecut marginele cu această ocazie. Infricoșați de rezultatul neîndoios al listei creștinești, au căutat prin toate chipurile să-i zădărnicească succesul. Ținând o consfătuire la sinagogă au hotărât să nu cruțe nimic. Iată cum au procedat: luau bacnote a o mie sau cinci sute lei le tăiau în două, jumătate o dădeau alegătorilor și jumătate o păstrau jidanii, promițându-le și cealaltă jumătate dacă vor vota lista susținută de ei. Credeau că vor cumpăra astfel conștiințele. Lista opoziției unite, a avut toate voturile jidovești, adică 150 și în plus, încă 26 voturi.

Ceeace înseamnă că toți creștinii au ocolit lista cu zulufi, lucru foarte îmbucurător.

Populația orășelului Panciu nu-și mai putea reține bucuria la aflarea rezultatului.

Femeile au eșit cu lumânări aprinse, înaintea aleșilor purtați în triumf.

La Adjud, lupta a fost și mai aprigă. La balotaj, lista creștinească avu 196 voturi contra 220 opoziția unită, la care votaseră 120 de jidani și 120 liberali. Și rezultatul acesta nu poate de cât să ne bucure, căci ne arată că deși singuri am egalat aproape voturile obținute de opoziția unită.

Cu această ocazie d-l avocat Manoliu, care se pretinde șeful electoral al opoziției unite, a întrebuințat cele mai josnice cuvinte la adresa d-nei Tița Pavelescu, femeie creștină, care se afla atunci în Adjud la rude. Populația din Adjud voia să-l linșeze și d-na Tița Pavelescu a fost aceia care l'a scăpat de furia mulțimei. Și'n Adjud ca și la Focșani s'a făcut contestație.

In general creștinii din Focșani și județ au arătat tuturor creștinilor din întreaga țară că ceasul se apropie de ora 12. Nu dați înapoi nici un pas, căutați de vă îndesiți rândurile, căci viitorul e al nostru.

Colonel CAMBUREANU

Pentru înlesnirea comunicației, anunțăm pe toți prietenii noștri că Domnii Colonel Cambureanu, Georgică Niculescu și Maior Cristopol, au acasă instalate telefoane. La orice oră pot transmite dorințele D-lor, cari ni se vor aduce mai repede la cunoștință, pentru satisfacere.

L. A. N. C.

Informații

Rugăm pe domnii abonați ai ziarului să binevoiască a ne achita ori tot abonamentul ori numai cât au primit până acum. Căci ziarul e pus în imposibilitate să mai apară.

«Liga Apărărei Naționale Creștine», dorind să aibă adresa tuturor pruncilor botezați de Ligă, în numele d-lui profesor A. C. Cuza și d-lui Corneliu Z. Codreanu, la 16 August 1925 la Ciorăști și în urmă prin comuni, cere ca pe adresa ziarului «Lancea», să se comunice: numele părinților, a copilului, cine l-a ținut în brațe, la ce biserică s'a efectuat botezul, dacă e sau nu în viață și dacă pruncul e sănătos.

L. A. N. C.

Corneliu Z. Codreanu e la studii în Franța însă la alegerile generale va veni în țară să candideze.

Din cauză că ziarul nostru era sub tipar, n'am putut anunța la timp, în numărul trecut, fericita veste a achitărei studentului G. Urziceanu. Ținem acum să ne exprimăm bucuria noastră alături de toți fiii neamului românesc.

Jurații din Iași în ziua de 26 Februarie a. c., au arătat că nu sunt mai prejos de semenii lor din Putna, Ilfov și Mehedinți, au arătat că au fost conștienți de rolul ce l-au avut.

In comunele următoare s'au format comitete pentru Liga Apărărei Naționale Creștine: com. Risipiți, sub președinția d-lui Dafin Mustață, comuna Obilești sub președ. d-lui Radu Gh. In comuna Păunești sub președ. d-lui Costică Grigoriu și în comuna Copăcești sub președ. d-lui Vasile Avram.

In iarna aceasta, s'a iscat un incediu la un depozit de cherestea, proprietate a unui jupân, S. Garfinkel, din Galați, depozit asigurat cu suma de un milion jumătate lei.

Mobilierul casei îl asigurase de asemeni cu încă 1.200.000 lei, așa că era sigur de lovitură.

A dat foc casei.

Cu această ocazie au mai ars și câteva locuințe de prin prejur, năpăstuind pe bieții oameni în toiul iernii. Cercetările autorităților huliganice au stabilit că focul a fost pus, așa că lovitura hoțosului jupân n'a reușit decât să-i rezerve un loc la... «răcoare».

Confratele de la „Lupta Națională" anunță că la viitoarele alegeri vor candida pe lista L. A. N. C. în jud. Putna d-nul prof. A. C. Cuza și d-nul avocat Lascăr Dimitriu. Nu știm de unde s'a informat confratele, dar lucru adevărat e că până în prezent acest lucru nu s'a discutat nicăeri.

Nu putem nega că dorința organizației noastre e ca D-nul prof. A. C. Cuza și Corneliu Codreanu să figureze pe listă, dar atât deocamdată.

PAGINA TINERIMEI

DE-A BABA OARBA

(Urmare şi sfârşit)

Şi nu mai putea să invețe la vreun alt instrument, căci aşa hotărîse tanti cu d-l director. Dece? Nu-şi putea închipui. Totuşi el prinse într'ascuns a învăța să cânte din drâmbă, fiindcă mai erau încă vre-o câțiva ce se mai luau cu asta. Şi nu-i de mirare că talentat cum era, începu să cânte binişor. Ba ceva mai târziu scotea nişte sunete aşa de armonioase, că nici n'ai fi crezut să cânte dintr'o aşa umilă harfă. Tremurările bietei limbi de oțel se sfărâmau în armonii sublime la suflul sufletului lui — şi cântecul vrăjit suspina dulce şi lin ca un murmur îndepărtat.

Deabia atunci colegii începură a se mai apropia de el; şi erau ore când le petreceau numai în preajma lui. Iar de multeori, în nopțile de vară, şedeau cu fereastra dormitorului deschisă de priveau luna, ascultau vântul ori chiăitul vre-unui greer.

Şi vechii neîncrezători i se făceau frați, iar inimile lor se strângeau dureros în ghiara câte unui dor depărtat şi ne'nțeles poate.

Treceau zilele şi cu vremea se făceau şi ei mai mari, cu un foc mai arzător ori mai răzleţit în inimi. Dintre cei ce suferiau mai mult, era Willy. Ceilalți tot se mai duceau pe acasă, el însă nu ştia de ce, era încătuşat acolo de capriciile tantii. De necaz nici în oraş nu mai ieşea, cu toată voia liberă ce i se lăsase. Nici de scris nu mai scria, căci n'avea cui. Doar încercase cândva, să-i spue câte ceva tantii, dar cu firea lui schimbată de acum, cine ştie ce-i scrisese, că i se răspunse să nu se prostească. Dar Muny tot mai dădea din când în când pe la el; şi veselă cum era ea, îl făcea să aibă zile mai senine. Simția că o iubeşte fără a şti, pe răutăcioasa asta de tanti, care de bună seamă, credea el, îl iubea şi ea mult, dar i-ascundea ceva par'că. Ei însă, oricum îi venia despărțirea de drăguțul Willy, putea să mascheze totul. Pesemne, ființele astea bine crescute, sunt tari de tot. Pare-se însă numai cum şi unde le place.

Erau trei ani decând se despărțiseră, trei ani de pensionat, trei veacuri, un întreit mileniu de răsboială cu ale vieții pentru fiul serii celeea mascate. In vremea asta mititelul de odinioară se făcuse mare; în deosebi chipeş şi mândru de pica. Cu părul bălai şi buclat ca al lui Muny şi cu ochii negri şi focoşi ai tatălui. Ce-i păsa lui însă de toate fleacurile astea. Nu mai ținea la nimic dintr'astea, de când i se părea că trăise prea mult. Nu mai supraviețuia decât pentru o himeră. Nu-şi desluşea ce, însă tot întârzia şi se îndărătnicia să se lămurească, de a afla ce-o fi aceea ceva. Mimy avea atunci, făcând socoteală rotundă, cam patruzeci de ani. Vârstă ce n'o prea schimbase cine ştie cât. Ba ajunsese la culmea grațiilor. Căci era fată cuminte; nu se măritase, copiii n'o neliniştau şi nu-i fusese nici odată nimeni drag mai mult decât trebuia. Pe urmă, nu i se sfârşise averea încă, deşi făcea de toate asemenea tuturor celorlalte semene . .

Intr'o seară din luna de miere a tinereții fiecărui an, când înfloresc răsurii şi zefirul le cântă, ducându-le suspinele de dragoste din floare în floare, Wylly sta iarăşi, însă singur, la fereastra deschisă şi asculta., şi auzea multe, multe. Nu desluşea ce dar simțea că le înțelege şi se topesc în sufletul lui ca un val de unduiri îndepărtate. Şezuse mult, uitase să se şi mai culce. Işi aduse aminte de umila lui harfă. O scoase dar, dintr'o cutiuță ce-o purta veşnic în buzunarul dela piept al hainei şi prinse a cânta. Cântă, cântă tot ce ştia, dar nu-i era deajuns încă. Nici o melodie parcă nu-l uşura. Atunci fără să ştie, începu să ticluiască el una nouă. Nu mai făurise niciodată, dar îi ieşea de minune. N'ar fi putut să-i născocească nici un graiu în vorbe, niciun cuvânt din lume, căci melodia asta îi exprima tot sufletul din acea seară.

Trecuse poate şi de miezul nopții şi el tot nu se mai sătura să-şi cânte dorul.

Când, de odată, o voce îl întrerupse. Il chema pe nume. Era Directorul. Turburat se opri din cântec şi răspunse cu un «da» înecat.

— Păi bine, domnule, rosti aceeaşi voce, şi-acuma, nu te mai astâmperi?

El tăcu.

— Dumneata cântai?

— Da...

— Din ce cântai?

— Din... dintr'o mică harfă...

— Păcat de tine, mai mormăi directorul. Du-te de te culcă... Strici somnul tuturora.

Ce era să mai facă? Se temea acum de ce o să i se facă mâine. Strânse fereastra binişor şi se culcă. Până când adormi, vai de lume.

Toate gândurile, toate ciudățeniile cât nu poate să le 'ncapă închipuirea îi treceau pe dinaintea ochilor lui închişi şi-l înăbuşeau.

Adouazi după amiază, iată că-i sosi o veste dela tanti, dar de bună seamă numai din întâmplare. Il încunoştiința că a sfârşit cu şcoala şi să vie acasă. Trebuia dar, să plece. Scăpa şi de director.

Chiar în seara aceea şi plecă. Se duse la gară, luă trenul şi când se găsi în drum spre casă, cuibul unde-şi petrecuse copilăria şi unde nu mai fusese de trei ani şi ceva, se înveseli de-odată.

Ii veni să râdă singur. Şi vorbăreţ cum devenise acum, intră în vorbă cu călătorul din fața lui. Guraliv şi acesta prinseră a vorbi de multe şi de toate; aşa că în scurtă vreme îşi ştiau unul altuia istoria vieții, şi aflară că se cunosc demult, că-s prieteni vechi. Wylly mai află că în seara aceea e un bal mascat. Nu-i dădu atâta luare aminte, dar prietenul stărui să meargă şi el, că acolo o să fie şi Mimy.

— Să vedem ce-o zice şi tanti răspunse el.

Insă prietenul i-o luă înainte, şi-l s'fătui să nu se ducă pe-acasă ci să meargă de-adreptul la bal, ca să-i facă surpriză Mimyi. De domino să n'aibă habar, că'i găseşte el unul drăguț, drăguț.

Cam greu îi venia lui Wylly dar însfârşit primi.

Şi seara iată-l şi pe romanticul nostru în sala măscăriilor. Fu cam stingher la început; mascat cum era însă, nu se dădu de gol. Avea un domino de haiduc. Era mare vânjolceală în toată lumea. Purtat de-alungul şi de-alatul în toate părțile, de toți şi de toate, întâmpinat de şoptiri drăguțe se înveseli din ce în ce. Parcă nu mai era el. Dansă, vorbi şi râse îndestul. Se căsnia acum însă, s'o ghicească pe tanti. Da de unde, nici chip. Dar distinse pe altcineva, o mască tare drăguță. Făcu ce făcu şi se apropie de ea, şi ea de asemenea de el; în scurt se repetă istoria dela capitolul celui de-al cincisprezecelea an al vieții eroinei Mimy.

Dar Wylly, candidul Wylly neştiutor în de-alde astea, cât de pe neaşteptate fu surprins de tendențioasa purtare a aceleea pe care simțise deodată c'o iubeşte, că i-e dragă fără seamăn, numai cât îi atinsese sfios mănuța. Căci oricât ar fi fost înăscute într'ânsul patimile şi uşurința părintească, oricât s'ar fi trezit în el răsfățatul de-altădată, totuşi se spăimântă de ce făcea. Il schimbase mult pensionul, îl potolise, făcându-l un romantic un visător inimos şi curat.

Aşa că pe cât de-odată se înveselise şi se uitase pe sine cât petrecuse la bal, tot pe-atât de repede se regăsi în clipele de față în melancolicul şi cumintele din pension. Şi îndrăgostit fără de veste, el idealistul era firesc să se turbure, să simtă cum inima îi bate repede, repede şi că pe urmă se opreşte de-odată, ca să înceapă din nou şi mai nebuneşte. Se vedea un om nou, într'un cer nevisat, nu putea pricepe mai nimic, atâta era de încurcat; şi toate cutremurile universului nu aduceau nici pe departe cu turburarea lui în care se găsia aşa de fericit.

Dar iscusita actriță, pricina fericirii lui, încet, încet îl stămpără cu atâta uşurință că putură juca vechia comedie până la sfârşit.

Şi după obiceiul ei îşi însuşi batista lui. Tot în chipul ăsta cunoscuse odinioară şi numele altuia. Acum însă când văzu literile de mătase din colțul batistei se şi făcu nevăzută. Iar Wylly îndurerat, jelia tot pe-afurisita lui de ursită.

Totuşi, şi e firesc, în starea în care se găsia nu se dădu bătut. O căută prin toată lumea, prin toate unghe-rile, rătăci toată noaptea, da în zadar. Dimineața dădu dominoul prietinului şi abătut din cale-afară, se duse acasă la tanti. Fu primit cu toată veselia revederii. Nu vorbi însă nimic de bal. Şi nici Mimy. Toată ziua din ce în ce mai îndărătnicit, într'ascuns însă, căută mereu. A doua noapte, şi-a doua zi iar, şi iar şi-a treia zi până ce cam prinse întrucâtva firul. Pe urma asta merse mai luminat şi în sfârşit află totul.

Tanti!?... gemu el înebunit. Ce nenorocit criminal! Cum tanti? Atâta de nemernic sânt eu? Eu, eu şi nu altul? Doamne, Doamne, unde-i iadul să mă ascund de fața Ta? Ce neam sânt eu? Ce barbar animal, de unde am venit? Ce mai caut, la ce mai trăiesc? Da, da, da, la ce mai încurc lumea? Şi... şi toate închipuirile cele mai negre îl chinuiau fără milă. In nețărmurita lui desnădejde, s'amesteca tot şi se topia totul în focul celei mai îndureratoare suferinți.

Nu, nu, nu trebuie să mai trăiesc! Nu, s'un criminal, cel mai criminal, criminal. M'am hotărât!... Da... da, şi uluit ieşi. Se duse şi-şi cumpără un revolver. Dar nu se mai întoarse acasă. Nu vrea să sperie pe nimeni. Ieşi afară şi din oraş, şi merse, merse până ajunse într'un crâng. Era liniştit şi împăcat. Scoase vechia lui harfă, o aşeză între dinți şi prinse a cânta melodia aceea pe care o născocise cea din urmă noapte la pension. Şi ce cânta, de ce i se lua un ceva mai mult de pe inimă şi se simția mai uşor, şi mai uşor... Atunci se opri din cântat. Avu tăria şi-i scrise ceva dragei lui, tanti. Apoi ridică revolverul încet la tâmplă, dar ce-i veni, îl cobori şi-şi desfăcu haina la piept. Pipăi locul inimei, potrivi alintător țeava între coaste şi... o bubuitură înflăcărată fu semnalul trecerii celui din urmă strop de viață din inima lui.

Un pădurar, din întâmplare, auzi bubuitura, alergă şi văzu ce se petrecuse. Totul era sfârşit.

După cele ce-i găsi prin buzunare îi află numele. Atunci vesti parchetul şi mortul fu dus acasă.

Seara lângă patul lui, plângea Mimy. El sta surâzător şi încă şi mai frumos ca altădată. Parcă dormia.

De-odată Mimy încetă, şi întorcându-se către prostita de guvernantă, zise, Nenoroc, păcatul lui. Ce să mai fac?... A! şi'n sear'asta trebuie să fiu la ceaiul dansant...

Mă duc... ai tu grijă, am să vin şi eu disdedimineață.

T. Milcovic

De ieri şi până azi

Nini

De ieri şi până azi
I-atât trecut
Că n'o să-l mai ajungi
Nici cu ce ai mai ne'ntrecut.

Doar numai că şi ieri,
Şi azi ți-or fi
Un mâine veşnic drag
Iar mâine orişicare zi.

Că şi-azi şi ieri şi mâine
S'un veşnic râs
Când dorur'le-s dureri
Şi lacrimile-s un surâs.

Şi's toate trei, trei zâne
Ce'n veci te-atrag
Ca un adio trist
De ce ți-a fost mai scump şi drag.

Viață'n trei vieți
Un basm hazliu
Ridicul, zău, de trist
Şi vesel ca un schit pustiu.

T. Milcovic

*885. ATELIERELE GRAFICE „INVĂȚĂTORUL ROMAN" FOCŞANI, BULEVARDUL CAROL Nr. 46.